

[Boligministeren.]

år, er anført, at det er uacceptabelt at have tidsfrister, som man på forhånd ved er umulige at overholde. Betragtningen kan vi ikke blive uenige om, men passer det i dette tilfælde?

Efter de oplysninger, jeg har, er der i København og Frederiksberg kommuner modtaget indberetningskemaer for ca. 80 pct. af ejendommene. Disse kommuner er nu i færd med at skrive ud til ejerne af de resterende ejendomme med påbud om at foretage den forudsatte gennemgang og indberetning. Når grundejerne i Københavns og Frederiksberg kommuner, hvor problemet er mest omfattende, for langt den overvejende dels vedkommende har kunnet efterkomme indberetningspligten, er det vanskeligt at se, at dette ikke også skulle kunne lade sig gøre i den øvrige del af landet.

Jeg skønner derfor ikke, der er grundlag for at foreslå loven ændret, således at indberetningsfristerne forlænges.

Vedrørende fristen for gennemførelse af brandsikring kan jeg oplyse, at jeg for nylig på et møde kraftigt blev frarådet af Københavns kommune at søge fristen udskudt ud over den 1. april 1977. Jeg er helt enig i denne vurdering. Erfaringerne viser jo, at en fristforlængelse i almindelighed blot indebærer, at de initiativer, man ønsker taget, bliver udskudt tilsvarende.

I denne forbindelse vil jeg godt pege på, at det ved lovens gennemførelse var forudsat, at der kunne forekomme tilfælde, hvor det f. eks. på grund af materiale-mangel ville være umuligt at overholde færdiggørelsesfristen, og i sådanne tilfælde har kommunerne efter loven en mulighed for at dispensere fra fristen. Jeg mener derfor ikke, at der skulle være grundlag for generelt at forlænge fristen, fordi det i enkelte tilfælde vil være umuligt at opfylde kravene; det kan beboerne i de ejendomme, hvor det kan lade sig gøre at brandsikre inden den 1. april næste år, ikke være tjent med.

Forslagsstillerne har også ønsker om ændringer på andre punkter. Et af punkterne vedrører den dispensationsadgang, der er tillagt kommunalbestyrelsen i medfør af brandsikringslovens § 6. Jeg vil godt herom sige, at den boligmasse, der skal brandsikres, er af vidt forskellig natur. Det har derfor ikke været muligt at fastsætte tekniske krav til brandsikringen, der er dækkende i alle tænkelige tilfælde. Derfor er der også i loven åbnet mulighed for, at kommu-

nalbestyrelsen kan meddele dispensation fra disse krav, når der på anden måde kan sikres beboerne lige så forsvarlige redningsmuligheder. Vurderingen heraf må naturligvis ligge hos kommunen. Jeg finder ikke, at der er grund til at ændre denne bestemmelse.

Forslagsstillerne ønsker endvidere, at der ikke skal være mulighed for at idømme hæftestraf for overtrædelse af brandsikringsloven. Lad mig med det samme sige, at jeg ikke tror, denne bestemmelse vil blive bragt i anvendelse i ret mange tilfælde. På den anden side synes jeg nok, at opfyldelsen af brandsikringslovens intentioner er så betydningsfulde og livsvigtige for mange lejere, at der er baggrund for med denne bestemmelse at understrege alvoren i disse forhold over for ejere, der ikke vil opfylde deres forpligtelser.

Jeg mener derfor ikke, at vi skal afskære domstolene fra at anvende denne straf i de helt specielle situationer.

Til sidst vil jeg kommentere ændringen af lovens § 10, stk. 2, vedrørende Grundejernes Investeringsfond. Dette forslag går ud på at begrænse finansieringsmuligheden herfra til de ejendomme, der har bidraget til fonden. I bemærkningerne til lovforslaget er anført, at mange grundejere har misforstået loven på dette punkt; det tror jeg også forslagsstillerne har.

Lovens § 10, stk. 2, fastsætter, at brandsikring er en sådan foranstaltning, at udgifterne hertil kan frigives efter boligreguleringslovens § 33 eller belånes efter boligreguleringslovens § 36. Det er uden videre klart, at frigivelse efter § 33 forudsætter, at den nuværende ejer også er indskyder. Loven er imidlertid ikke til hinder for, at den ejer, der har en ejendom, hvorfra bindingsbeløbet er kommet, kan anvende sit indskud til en anden ejendom, der skal brandsikres.

Vedrørende långivning fra fonden er der ikke i loven forbud mod at yde lån til ejendomme, der ikke har bidraget til fonden. Fondens bestyrelse har imidlertid på baggrund af den øgede interesse for långivning fra fonden, der har medført, at fonden nu skal realisere obligationer og derved lide et kurstab for at kunne udbetale lån, fundet det naturligt at begrænse sin långivning ved bl. a. at udskyde de ejendomme, der ikke kan bidrage til fonden.

Jeg finder denne beslutning uheldig i relation til brandsikringsreglerne, og jeg har derfor allerede gennem nogen tid forhandlet med fon-